

Hist. Luc. XIX 29.
M. JOH. JACOBUS STÜBELIUS,

Rector Scholæ Illustris Misnenfis,

Ad

ACTUM VALEDICTORIUM,

Die XVI. Septembris, in atrio suarum ædium,
horâ antemeridianâ IX, habendum,

ubi

DN.

JOH. SIEGFRIED

de WOLFFERSDORFF,

vulgò WILSDORFF,

in Exdorff, &c.

Germanico erudito Carmine

Institutioni publicæ ac privatæ, atq; contubernio suo,
cui hætenus adfvevit, supremum dicet vale,

ACADEMIAM

petiturus.

Et

postremi speciminis loco præmittet Orationem Latinam.

de

Provinciis Germanicis à Rege ac Regno Sveciæ
Vestphalicâ pace acquisitis;

Cui respondebit

GEORGIUS CAROLUS WEYDIUS,

Misn.

M. J. F. STÜBELII privatus auditor,

Oratione Latinâ

de Provinciis Germanicis à Svecis iterum iterumq; amissis
& partim recuperatis,

Literarum studiis & nobis faventes

convenienti humanitate invitat

HAC DISSERTATIONE

de

MARGARETA perquam celebri trium Regnorum
Septentrionalium Reginâ.

MISENÆ, Typis SPAHNIANIS, MDCCXX.

Hist. Dan.

280,4

Hist. Luc. XIX 29.

IPSE fecit & faciet

Quæ de Margareta Daniæ Sveciæ ac Norvegiæ Reginâ notabilia lectori subjicimus, è Cranzii Daniâ Sveciæque, Arnoldi Viti. Danico, Chytræi Saxonico Chronico, Pontani Historiâ Danicâ, Loccenii Rebus Svecicis, libello etiam quodam divulgato, in quo Reges in Sveciâ rerum potiti exhibentur, nec Hübnero seposito, petita sunt. Filia erat unica Regis Daniæ Waldemari III. & Hedvigis Slesvicensis, quæ, post filias duas ex ipsâ progenitas, invisa reddita marito, in arce Seburgo captiva tenebatur. Accidit verò A. MCCCIII. cum Waldemarus venatum exisset, & Seburgi pernoctaret, ut à nutrice quadam vetulâ, ipsi fæmina, cum iplo cubitura, offerretur, cum quâ Rex eâ jucundè transactâ nocte, diluculante cælo, eam rursus à se dimisit. Fuit autem hæc ipsa Conjux ejus, gravida inde facta, quæ deinde Margaretam nostram, toto orbe celebratissimam, peperit. Ab Hoffmanno celebris Daniæ Heroïna, à scriptoribus vulgò Semiramis Danica seu Arctoa vocatur. Pater ejus sæpissimè dixisse fertur, naturam, per errorem quendam animum corpori muliebri masculum infixisse, seu destinasse marem, produxisse fæminam. Loccenius imperiosam, supra sexum cordatam, solertem & intentam rebus fuisse dicit. Ao. MCCCXXIII. Juveni Regi Norvegiæ Haqvino connubio juncta undecim annorum fæmella, tamen A. MCCCXXV. decimo tertio ætatis anno Principem Olavum VI. in lucem edidit, qui avum in Daniâ secutus est, & post illius mortem Norvegiam cum Daniâ copulavit, tutrice matre, circa A. C. MCCC LXXVII. Ajunt extremis vicinum Patrem Haqvini Magnum II. dixisse, se libenter DEO cælum relicturum suum, modò æternum sibi in alterutrâ suarum arcium, Goreâ sive Vortingburg habitare liceret. Haqvino mature ipsi erepto, consilio certo decrevit Margareta illic, se alteri minimè nupturam. Facile autem suspicata, multos in longinqva tempora cogitationes suas protensuros, & cupiditate flagratos noscendi, quis ei successurus esset, è sorore suâ Ingeburgâ nepotem ERICUM, Ducem Pomeraniæ, ætatis nondum maturæ, ad se vocavit, Ao. MCCCXXXVIII. eum declaratum, qui unâ cum ipsâ Daniæ ac Norvegiæ habenas moderaretur. Nam Regna hæc, quæ tutorio nomine rexerat, vigesimo secundo ætatis anno gnato ejus Olao extincto, illius arbitrio permissa erant.

Sed fata ei præterea Regnum etiam Sveciæ destinaverant. Hujus sceptrum tenebat Albertus, Dux Megapolensis, Margareta è sorore filius, regno Daniæ ac Norvegiæ simul inhians. Is non tantum se Regem eorum nuncupavit, sed cœpit etiam tres coronas in insignibus ostentare suis, ita significaturus, velle se tribus septentrionalibus Regnis præfici. Illa verò in titulo suo se Sveciæ quoque Reginam salutare voluit, cum primi ordinis equestris eam acceptarent, quorum bona, quasi perduellium, Albertus publico addixit. Quo factò, dissidio semel orto, inimicitia indies extiterunt acriores. Utrinque eam postulata sunt, quæ alteram offenderent partem, nec de finibus solis disceptatum est. Albertus iratior, questus illam fastigio imminere suo, inter sermones injurias effudit, inter dignitate fulgentes regiâ non admodum receptas. Dixit Reginam esse Margaretam sine femoralibus, Sacerdotum ancillam, cum Abbate Sorensi familiarius conversentem, quam viduam deceret, seque mitram regiam capiti non impositurum esse suo, donec Sveciam cum

cum Daniâ conjunxisset. Interim callida illa & quieta clam cum non paucis in Sveciâ, non faventibus Alberto, literas commutavit, haud adducenda tamen citius, ut in Svecorum gratiam duas coronas discrimini exponeret, quàm jurisjurando confirmarent Sveci, eam, si victrix foret, Reginam Sveciæ pariter futuram. Nihilofeciùs animo usa & viribus, milites comparavit, & duces delegit judicio virili. Ab Alberto quidem res in jocum risumque versa est, mittente illi cotem, in quâ suas acus & cultellos acueret potiùs, quàm arriperet arma. Irrisa verò irrisorem debellavit. Cum apud Westro-Gothos XII. Septembris die res ad prælium recidisset decretorium, illa non tantùm discessit superior: sed etiam Albertum, ejusque filium Ericum captivos duxit. Ao. MCCCXXXIX. Albertus Rex munimentum erexerat opportuno loco, unde Danos posset, in sua transituros, arcere; at Regina in suo solo excitaverat aliud, unde commeatus intercipi possent, ibique postea hostem suum in transfundâ palude cepit, Lintholmiam hinc abductum, ut arctiore custodiâ clauderetur. Hæc septem integros duravit annos, divino judicio perspicuè cernendo, cum per totidem annos Albertus, antecessorem suum Regem Magnum innocentem, captivum tenuisset. Intercedentibus tamen maritimis aliisque celebrioribus civitatibus Ao. MCCCXCV. liberatus à vinculis fuit, hac durâ conditione, ut intra triennium, vel Halmiâ Margaretae cessâ, coronæ Svecicæ mitteret nuntium, vel sexaginta millia librarum argenti, quas Marcas vocant, Reginae appenderet. Fidem verò interpoluere suam opulenta illa emporia, Hamburgum, Gedanum, Thorunium, Elbinga, Stralsunda, Gryphiswalda, Stetinum, Campena, Revalia, interea Halmiam pignoris loco servantes. Tandem Albertus maluit se filiumque abdicare potestate regiâ, cum jam majorem regni partem occupâisset illa, quàm tantum æris erogare, alienatis præsertim ab ipso Svecorum, quarum plurimi jam defecerant, voluntatibus. Ventum igitur est in vota Margaretae, Sveciam cum Daniâ copulantis jam, & tres coronas suis inferentis insignibus. Et in Alberti locum adscita fuit, postquam diversis certatum erat studiis. Leges ei præscriptæ hæ, ut dignitates, munimenta, tribunalia non aliis quàm Sveonibus committeret, ne nova onera civibus, nisi volente Senatu populoque imponeret, utque Remp. cum Regni Senatûs Consiliis administraret. Ista & reliqua Regni jura non promptius religione sacramenti, manu & sigillo, ut firmaret, exactum ab illâ, quàm ipsa firmavit. Animum profecto ejus versutum non temerè suspectum habebant Sveci, quibus invisam postea se reddidit imperio duriore, nec ipsorum desideriis respondente. Ipsa nihil verita, Ericum suum ipsis commendavit, ut fulcimentis è familiâ suâ Borealia tria Regna munit, specie utilitatis publicæ ambitum velando. Totam, quæ adornata fuit, scenam Loccenius aperuit, & quæ ultro citroque à Regina & Svecicis Proceribus jactata fuerunt, explicavit. His profecto dominationis arcanum subodorantibus & sollicitudinem Reginae deprecantibus aliquantò vehementiùs illa id exprobravit, quod ipsi fortè recusarent, Ericum, quia sanguinis propinquitate se attingeret. Itaque noluerunt videri præfractè ipsam offensuri, & in deliberationem rem vocârunt. Assensumque est postremò monentibus, tantas vires & trium regnorum sub uno capite conjunctionem, magnum ad securitatem & potentiam fore momentum, & sub certis rationibus rata habita, quæ illa desideraverat, Danorum commodis intentior, in quos, ut suam gentem, affectu prolixiore fuit. Sic tria septentrionalia Regna æterno vinculo, ut fere-

ferebatur, connexa erant, præcipuè cum Ericus Calmariae solenni ritu Ao. MCCCXCVIII. coronatus esset, Margaretâ, dum hic adolescens adhuc erat, Regnorum administrationem retinente. Sed non stetit illa Calmariensi pacto, licet Sveci libertatem suam ac auctoritatem, patriosque mores & leges munimento inexpugnabili circumseptas crederent. Ut ad summam & absolutam potestatem sibi sterneret viam, propugnacula nobilium variis ad se traxit artibus. Juxtâ tamen, quâ erat astutiâ incredibili, Episcoporum possessiones tantum aberat, ut violaret, ut magnis eos quoque cumulare beneficiis, quò semper dicto audientes haberet. Quæ quantopere Sveciam affligerint turbaverintque, prolixius edisserit Abbas de Verfot, in libro, qui dicitur, Histoire des Revolutions de Suede. Quicquid ejus sit, imperitavit tribus Regnis per longum temporis spatium tantâ prudentiâ & felicitate, ut nunquam res meliore fuerint loco. Gravissimum hoc fuit, quod, uti Loccenius ait, pro conjugio quolibet, præter Denarium Regium, nummi pendendi fuere. Quin quod aliquando de caudis pecorum certum flagitaverat tributum. Subjectos enim sibi exhaurire, suum putavit, ut magis obnoxios haberet, & opes in Daniam colligeret. Quo fine etiam Henrici Præfulis legatum, piis assignatum usibus, involâsse dicitur.

Apud Danos memoria ejus prospera mansit, si exceperis familias aliquot, quas forte severiore coercuerat modo. Dicere consuevit, se in Daniâ poma decussuram, rivos exsiccuram, pocula contracturam. Quò nobiles destinabat domos Abilgaardensium, Limbeckensium & Beggerensium, quæ à tribus illis voculis nomina sortita erant, & insolentius gefferant se. A Svecicis Scriptoribus valdè laudata non fuit, nonnulla in eâ culpantibus. Vitio ipsi versum nimio opere fuit, quod ad Ericum dixerat, Sveciam ei alimenta, Norvegiam vestes, & Daniam ad defensionem arma præbituram. Unde sagaces haud difficulter divinabant, suggeri hoc ipsi, ut Sveciæ ac Norvegiæ fructibus, sudoribus ac servitute, si posset, Daniæ Regnum extolleret, ac eo se tueretur. Quò pertinuit id, quod, Indigenis præteritis, arces, provincias, aliaque publicè administranda suis Danis tradidit. Excipitur unus Abrahamus Brorus, natione Svecus, Hollandiæ & Verendiæ Præfectus, cum quo nimiam ipsi consuetudinem fuisse Loccenius perhibet. Neque hoc ab illis probatum, quod cum castellorum ac arcium causâ, provocarent ad fidem jurejurando datam, responsi hoc tulere à Regina cavillante, suas modò literas & signa iis impressa custodirent Sveci, sibi curæ futuram custodiam arcium & propugnaculorum. Ut adeò non satis fuerit, circumvenire illos, nisi & luderet. Qualem monetam in probrum & contumeliam gentis Svecicæ cusam existimârunt, malo in Hübneri Quæstionibus, quàm hic legi. Veniant nunc Bodinus, Lucas à Pennâ, Arnifæus, Lipsius, Eberhardus de Weihe, Keckermannus, Schoenbornerus, Wendelinus, Berneggerus, Goedemannus, & nolint fæminam regnare. Regnavit nostra usque ad An. MCCCCXII. in quo, cum è Slesvicensi Ducatu in Seelandiam navigatura esset, in eo itinere animam exhalavit, opinione diffeminatâ de aère vitiatò è mari, qui mortem ipsi accelerâisset.

F I N I S.